

Arrest

nr. 248 472 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 juni 2020 verklaarde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk.
Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.09.2019 werd ingediend door :

*B., Y.
nationaliteit: Algerije
geboren te C. op [...]1980
adres: [...] 9000 Gent*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben, het centrum van zijn belangen zich hier situeren en het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken. Doch hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2012 te verblijven. Hij legt attest medische hulp d.d. 04.12.2018 tot 03.03.2019, d.d. 04.09.2018 tot 03.12.2018, d.d. 17.09.2018, een abonnement de lijn geldig tot 04.06.2023, aanvraag onderzoek AZ Jan Palfijn d.d. 31.01.2019, medische beeldvorming d.d. 31.01.2019, verklaring OCMW d.d. 03.12.2018 en d.d. 21.01.2019 , verklaring voedselsteun d.d. 01.05.2016, factuur Sint-Lucas d.d. 19.05.2018, operatieverslagen AZ Jan Palfijn d.d. 25.08.2017, 29.01.2018, 09.03.2018, 17.09.2018, verschillende medische verslagen en afspraken UZ Gent uit 2013 voor om zijn verblijft te staven. Doch hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien werd hem een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 21.09.2012, op 24.10.2012 werd betrokkene opnieuw een bevel met inreisverbod betekend. Uit niets blijkt dat betrokkene gevolg heeft gegeven aan zijn inreisverbod van 3 jaar. Op 23.04.2017 werd betrokkene opnieuw in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan hem betekend op 23.04.2017. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt aan dat hij in België neven en nichten heeft met de Belgische nationaliteit. Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met deze personen op geen enkele wijze aantoon. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Zelfs indien betrokkene de verwantschap toch zou kunnen aan tonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Algerije een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst

impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkene de verwantschap met zijn zogenaamde neven en nichten niet aantoonde. Ook toont betrokkene niet aan dat zijn band met deze personen zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen voor en een verkoopovereenkomst op lijfrente, doch toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM of van het art. 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt ook aan dat een terugkeer naar Algerije een schending van Art.3 EVRM zou betekenen. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene verwijst naar zijn recht op arbeid/werk en verwijst in deze context naar artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, naar artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, naar artikel 1 van het Europees sociaal handvest en naar artikel 15 van het Handvest. Vooreerst dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoonde op welke wijze deze artikels dan wel geschonden zouden worden. Bovendien dienen wij op te merken dat betrokkene nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Ook het feit dat hij een werkbelofte van de heer (...) kan voorleggen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie - nl. dat volledig geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, dat betrokkene niet ten laste zou vallen van de overheid, dat hij een grote kennissen- en vriendenkring zouden hebben opgebouwd en dat zijn socio-economische belangen alhier in België zouden hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 15 juni 2020 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker diende eveneens tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV 254 335.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 23 van de Universele verklaring van de rechten van de mens (hierna: de UVRM), van artikel 6 van het Internationale verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (hierna: het ECOSOC-verdrag), van artikel 1 van het Europees sociaal handvest, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheid- en vertrouwensbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partij wenst de aandacht te vestigen op het gegeven dat in het kader van de ontvankelijkheidsfase niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot de duurzame band van verzoeker met België het volgende:

"Betrokken beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben, het centrum van belangen zich hier situeren en het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken. Doch hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.."

Verzoeker kan hiermee niet akkoord zijn.

Er werd uitdrukkelijk gemotiveerd dat de verzoeker met België een daadwerkelijke band heeft en dat dit bijgevolg een buitengewone omstandigheid uitmaakt:

*De verzoeker is duurzaam lokaal verankerd ;
De verzoeker verkeert in een prangende humanitaire situatie ;
De verzoeker heeft hier zijn sociaal leven uitgebouwd.*

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de band van de verzoeker met België.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid. Ook de andere wetsbepalingen met betrekking tot het recht op een privé-leven en het recht op arbeid zijn geschonden. Er mag immers van de DVZ verwacht worden dat ze alle elementen in het administratief dossier onderzoekt en in acht neemt bij het nemen van een beslissing.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

Verzoeker verwijst naar de wetsbepalingen inzake de formele motiveringsplicht. Hij stelt dat niet met alle elementen uit het dossier werd rekening gehouden bij het nemen van de beslissing. Verzoeker is niet akkoord met het standpunt van de gemachtigde dat zijn langdurig verblijf en het feit dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt geen buitengewone omstandigheden zijn. Verzoeker wijst op elementen die hij in de aanvraag heeft aangehaald en meent dat uit de beslissing niet blijkt dat is rekening gehouden met zijn band met België. Verzoeker ziet hierin een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht op privéleven en het recht op arbeid zoals beschermd door de door hem aangehaalde regelgeving.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“4.2.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn werkbereidheid, zijn verregaande integratie en toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert. Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie is (hans de Staatssecretaris), blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

4.2.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partij zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn verregaande integratie en de situatie in Algerije.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.2.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoeker geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

Covid-19

Meer nog, er dient eveneens rekening te worden gehouden met de coronamaatregelen die worden genomen ter voorkoming van verdere verspreiding van Covid-19.

Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, was de Covid-19 epidemie een algemeen bekend feit, in tegenstelling tot het moment waarop het verzoek conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

De verweerster laat na om met de coronamaatregelen rekening te houden. De epidemie is eveneens een aan verzoeker vreemde omstandigheid die het bijzonder moeilijk maakt om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd in het buitenland.

Zo zijn de Algerijnse grenzen gesloten en zijn de diplomatieke diensten geleverd door België uiterst beperkt. Zie :

COVID

"Reizen naar Algerije wordt ten zeerste af geraden.

De Algerijnse grenzen zijn gesloten. De Algerijnse autoriteiten hebben besloten om tijdelijk alle lucht- en zeepassagiersdiensten van en naar Europa tijdelijk op te schorten sinds donderdag 19 maart 2020. Speciale zogenaamde repatriëringsvluchten zijn echter onder bepaalde voorwaarden toegestaan vanuit Algerije naar Europa. Met name Air France en Lufthansa voeren dit type vluchten uit naar respectievelijk Parijs en Frankfurt met verschillende frequenties (enkele verbindingen per maand). "
https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/algerije

4.2.5.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"De overige elementen met betrekking tot de integratie - nl. dat volledig geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een sociaal netwerk zou hebben uitgebouwd, dat betrokkene niet ten laste zou vallen van de overheid, dat hij een grote kennissen- en vriendenkring zouden hebben opgebouwd en dat zijn socio-economische belangen alhier in België zouden hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

DVZ heeft voor een gemakkelijksoplossing gekozen om niet over te moeten gaan tot het onderzoeken van de elementen van lange verblijfsduur en duurzame verankering door te stellen dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker kan hiermee niet akkoord gaan.

De Raad van State verduidelijkt immers in kader van het oude artikel 9, lid 3 Vw. dat de buitengewone omstandigheden die worden ingeroepen, dezelfde kunnen zijn als de gegrondheidsredenen van de aanvraag (zie o.a. Raad van State, 9 april 1998, n° 73.025, R.D.E., n° 97, p. 69-72).

De lange verblijfsduur en de argumenten voor integratie kunnen samen wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen.

Zo werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker in België is toegekomen in 2012 en hier aldus 8 jaar verblijft en hier duurzaam lokaal verankerd is.

Zo legde de verzoeker een werkbepofte, een onderhandse verkoopovereenkomst op lijfrenten de identiteitsbewijzen van zijn familie in België en maar liefst 27 aanbevelingsbrieven voor die dit aantonen. Verweerster heeft deze niet of minstens met onvoldoende ernst onderzocht.

Een loutere opsomming van al deze integratie elementen en deze afdoen als enkel behorend tot de gegrondheid van de zaak schend aldus het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.2.6.

Vertrouwensbeginsel

De bestreden beslissing maakt geen melding van het vertrouwensbeginsel dat door de verzoeker werd ingeroepen op grond van de instructies dd. 19 juli 2009.

Uit de bestreden beslissing kan dan ook niet worden opgemaakt dat de verweerster hier rekening mee heeft gehouden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het eerste kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Tot op heden is er onder de Minister en de huidige Staatssecretaris, nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Minister/Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

b)

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden. De bevestiging van toepassing van de criteria door het eerste kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

Er dient aldus nog wel degelijk rekening te worden gehouden met de criteria vermeldt in de instructie van 19 juli 2009.

Het feit dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing is een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens van de motiveringsverplichting.

4.2.7.

De gemachtigde van de Minister (thans Staatssecretaris) voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België niet (correct) beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en privésituatie van de verzoekende partij.

Gelet op het geheel van elementen die samen een buitengewone omstandigheid creëren kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Algerije zou gaan om aldaar via de Belgische diplomatieke of consulaire post louter een formaliteit te vervullen. Verzoeker verblijft hier immers al 8 jaar in België.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Verzoeker komt in wat als het eerste onderdeel van het tweede middel kan beschouwd worden, terug op het feit dat hij in de aanvraag heeft gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de werkbereidheid, de verregaande integratie, de toepassing van verdragsbepalingen en de situatie in Algerije. Na een theoretische uiteenzetting over het begrip 'buitengewone omstandigheden' herhaalt hij dat de aangehaalde elementen, omstandigheden zijn die het voor hem minstens bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar Algerije, zodat moet aangenomen worden dat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoeker stipt aan dat de elementen niet enkel afzonderlijk, maar ook in hun geheel moeten beoordeeld worden. Door de elementen niet in hun geheel te onderzoeken, werd het onderzoek niet met de nodige zorgvuldigheid gevoerd.

Vervolgens gaat verzoeker, in wat als een tweede onderdeel kan beschouwd worden, in op de coronapandemie en de coronamaatregelen die werden genomen. Op het ogenblik dat de beslissing werd genomen, was de pandemie een feit in tegenstelling tot het ogenblik waarop de aanvraag werd ingediend. Volgens verzoeker is de epidemie eveneens een omstandigheid die het bijzonder moeilijk maakt de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd in het buitenland. Hij wijst op de informatie op de website van "diplomatie.belgium.be" waaruit blijkt dat de Algerijnse grenzen zijn gesloten. Volgens verzoeker zijn de diplomatieke diensten geleverd door België beperkt. Verder gaat verzoeker niet akkoord met de motivering van de gemachtigde dat elementen zoals de lange verblijfsduur en duurzame verankering behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Hij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad van State van 1998. Volgens verzoeker is geen rekening gehouden met het feit dat hij hier al acht jaar verblijft en duurzaam verankerd is. Hij acht die elementen aangetoond op basis van de werkbelofte, een onderhandse verkoopovereenkomst, identiteitsbewijzen van zijn familie en 27 aanbevelingsbrieven. Door die elementen af te doen als behorend tot de gegrondheid van de zaak, acht verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

In het derde onderdeel acht verzoeker het vertrouwensbeginsel geschonden omdat het eerste kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken ooit hebben bevestigd dat ze de vernietigde criteria van de instructies van 19 juli 2009 zouden blijven toepassen. Volgens verzoeker zou moeten kunnen aangenomen worden dat de aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog op basis van de achterliggende filosofie van die criteria worden behandeld, binnen de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris. In het verder betoog meent verzoeker dat toch nog met de criteria moet rekening gehouden worden. Door dat niet te doen acht hij ook de zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel geschonden.

In wat als een vierde onderdeel kan beschouwd worden, stelt verzoeker dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk is gegaan. Door het verblijf van acht jaar in België acht hij het kennelijk onredelijk dat wordt verwacht dat hij naar Algerije zou gaan om via de Belgische bevoegde post een loutere formaliteit te vervullen.

Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de facto en de iure motiveert op grond waarvan de beslissing is genomen. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke en consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats. Verzoeker stelt dat de gemachtigde niet met alle elementen uit het dossier rekening heeft gehouden, hij stelt dat niet blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met zijn band met België, zoals blijkt uit zijn duurzame verankering, zijn prangende humanitaire situatie en zijn sociaal leven.

De Raad moet nochtans vaststellen dat de gemachtigde uitgebreid heeft gemotiveerd en daarbij in detail is ingegaan op zijn verblijf sedert 2012, de voorgelegde medische attesten en afspraken, het voorgelegde abonnement van de Lijn, de verklaring voedselsteun, het feit dat verzoeker verschillende bevelen en een inreisverbod naast zich neer heeft gelegd, over de aangehaalde neven en nichten met Belgische nationaliteit in het licht van artikel 8 van het EVRM, verzoekers aangehaalde getuigenverklaringen, een verkoopovereenkomst op lijfrente, de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM, de verwijzingen van verzoeker naar het recht op arbeid, de voorgelegde werkbelofte, de aangehaalde kennissen- en vriendenkring en het sociaal netwerk. Bezwaarlijk kan verzoeker bijgevolg gevolgd worden als zou de gemachtigde geen rekening gehouden hebben met de elementen die hij heeft voorgelegd om zijn band met België aan te tonen.

Verder maakt verzoeker ook niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad eveneens op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.” (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, naar het zorgvuldigheidsbeginsel, naar het vertrouwensbeginsel en naar het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Door in het eerste onderdeel van het tweede middel gewoon te herhalen dat zijn langdurig ononderbroken verblijf, de werkbereidheid, de verregaande integratie, de toepassing van verdragsbepalingen en de situatie in Algerije volgens hem buitengewone omstandigheden uitmaken, weerlegt verzoeker de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing niet. De gemachtigde wijst er immers terecht op dat het lang verblijf van verzoeker mede het gevolg is van het feit dat hij verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod naast zich neer heeft gelegd terwijl de vrijwillige uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten inderdaad in de eerste plaats wordt verwacht. Wat betreft de werkbereidheid stipt de gemachtigde aan dat verzoeker nooit de toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Wat betreft de werkbelofte, motiveert de gemachtigde dat indien verzoeker een verblijfsvergunning wenst te

verkrijgen omdat hij wenst te werken, hij de nodige vergunningen via de geijkte weg daarvoor moet aanvragen. Wat betreft de situatie in Algerije heeft de gemachtigde aangehaald dat een schending van artikel 3 van het EVRM enkel in buitengewone gevallen toepassing kan vinden en dat de algemene bewering die niet wordt toegepast op de situatie niet kan volstaan om een dergelijke schending aannemelijk te maken. Aangaande de neven en nichten in België, stelt de gemachtigde dat de verwantschap met die mensen op geen enkele wijze is aangetoond. Zelfs indien de verwantschapsband zou moeten aangenomen worden, stelt de gemachtigde dat verzoeker niet toelicht waarom dit een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Op al deze motieven gaat verzoeker niet in, zodat hij ook niet kan overtuigen dat die motieven onzorgvuldig of onredelijk zouden zijn. Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde geen zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt, door de elementen niet in hun geheel te onderzoeken, kan de Raad evenmin volgen. Het ligt voor de hand dat de gemachtigde in beginsel de elementen afzonderlijk onderzoekt, aangezien een enkel element, indien gegrond, als buitengewone omstandigheid volstaat om te verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dit bleek in casu niet het geval. Daarnaast heeft de gemachtigde wel op basis van alle aangehaalde elementen geconcludeerd dat er geen buitengewone omstandigheid voorligt waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure. Dit blijkt in casu afdoende uit: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”*

Wat betreft het tweede onderdeel van het tweede middel volgt de Raad niet dat de gemachtigde spontaan de coronapandemie had moeten beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Ook al kan niet ontkend worden dat de coronapandemie algemeen bekend is en deze pandemie beperkingen tot gevolg heeft voor het reizen, toont verzoeker niet aan dat hij als Algerijns vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Algerije terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De door verzoeker gevoegde informatie zoekt niet in detail in op de situatie van Algerijnen die naar hun herkomstland willen terugkeren. Bovendien biedt artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid om een gemotiveerd verzoek in te dienen bij de gemachtigde, om de termijn die verzoeker is toegekend om het grondgebied te verlaten en bijgevolg zijn aanvraag in het herkomstland in te dienen, te laten verlengen, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn in het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker heeft gekregen op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing.

Aangaande de integratie-elementen heeft de gemachtigde terecht verwezen naar het principe-arrest van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat elementen van integratie in principe niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde immers dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde. De Raad volgt niet dat dit een gemakkelijksoplossing uitmaakt.

Wat betreft het derde onderdeel van het tweede middel heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of een achterliggende filosofie. Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoeker er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze is de Raad van oordeel dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Wat betreft het vierde onderdeel van het tweede middel kan de Raad niet volgen dat door het verblijf van acht jaar in België het kennelijk onredelijk is dat wordt verwacht dat hij naar Algerije zou gaan om via de Belgische bevoegde post zijn aanvraag in te dienen. Zoals supra reeds gesteld, heeft de gemachtigde er terecht op gewezen dat verzoeker verschillende bevelen en een inreisverbod naast zich neer heeft gelegd, zodat hij zelf verantwoordelijk is voor die situatie.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 15 van het Handvest, van artikel 23 van de UVRM, van artikel 6 van het ECOSOC-verdrag, van artikel 1 van het Europees sociaal handvest, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES